

FATABUREN 1967

fataburen

Nordiska museets och Skansens årsbok 1967

FATABUREN

NORDISKA MUSEETS OCH
SKANSENS ÅRSBOK

1967

Redaktion: Gösta Berg · Sam Owen Jansson · Skans Torsten Nilsson
Redigerad av Ernst-Folke Lindberg
Layout: Torsten Stääf
Tryck: Ivar Hægströms Tryckeri AB 1967

Pärmens färgbild: Hagaberg på Svartsjölandets sydligaste udde. Detalj från målning av Emil Wallenstråle 1887. På den högra villans balkong står v. häradshövd. Eugène Westin, som bodde här på sommarnöje. Stället äges nu av hans barnbarn. Tavlan tillhör fil. dr Hans Hansson och hans maka Ingrid, född Westin.

Om nyttan av att inrätta undersökningsstationer

Avsikten med denna framställning är att diskutera nyttan av ett handlings-schema för en ny insamling av kulturhistoriska data, som kompletterar den insamlingsverksamhet som Nordiska museet länge har bedrivit. Förslaget går ut på att inrätta fyra à fem undersökningsstationer i vårt land, i vilka museet kunde få goda kontakter och varaktiga förbindelser med många olika människor bland befolkningen, styrande och styrda. Med deras hjälp skulle det vara möjligt att dels kontinuerligt följa utvecklingen av några av industrialismens samhällen från låt oss säga år 1900 och ett gott stycke in på 1970-talet, dels analysera en rad samhälls- och kulturproblem, som hör samman med industrialiseringen och urbaniseringen. Djupundersökningar av denna art skulle ge ett gott material åt den följande forskningen. Den kontinuerliga registreringen år efter år från och med 1968 av samhälls- och kulturförändringar under denna tid skulle åvila K. U., dvs. avdelningen för Kulturhistoriska undersökningar på Nordiska museet, och till en del utföras med biträde av dem som utbildas på Institutet för folklivsforskning till folklivs- och kulturforskare. Inhämtade data av värdefullt, efter enhetliga synpunkter insamlat primärmaterial i ord och bild skulle hållas tillgängliga i museet.

En teoretisk motivering för att upp-rätta dessa undersökningsstationer vill jag försöka ge i det följande, men uppgiften är komplicerad. Den insamling som koncentreras till de föreslag-na stationerna är avsedd att vara ett led i pågående samhällsforskning, och denna forskning är ingen exakt vetenskap. Den bedrivs av vetenskapsmän, som inte är överens vare sig om kulturbegrepp, forskningsmål eller metodik. Det finns forskare, som med viss rätt hävdar, att vi för ögonblicket överhuvud inte har någon brukbar teori att arbeta efter. Skulle vi emellertid för den skull sluta fältarbete, lämnade vi svårfyllda luckor åt våra efterkommande. Jag vill därför försöka motivera den nya insamlingsaktionen genom att till en början diskutera den på ett praktiskt plan och därefter komma åter till det teoretiska planet. Men först vill jag nämna några ord om insamlingsarbetets historiska förutsättningar.

Nordiska museet erhöll jämte folk-måls- och folkminnesarkiven i landet lotterimedel för insamling av kulturhistoriska data och folkminnen första gången 1926. Man utlovade forskning gällande »det svenska folkets liv, sådant det framträder i dess materiella odling, i dess föreställningsvärld och i de olika bygdemålen». Med hjälp av lotterimedlen organiserades

inom museet två undersökningsbyråer, Etnologiska undersökningen och de s. k. högreståndundersökningarna.

Efter cirka tio år kunde ett nästan fantastiskt insamlingsresultat redovisas i åskådlig form på en utställning i Liljevalchs konsthall, betitlad Hem och arbete, 4/1—2/2 1936. Materialet var insamlat på två sätt, dels genom frågelistor rörande vissa temata, dels genom utsända stipendiater och fältforskare.

Lotterimedlen upphörde 1938 men ersattes i viss mån av statliga anslag, och Nordiska museet började att konsolidera sina nya forskningsavdelningar.

Några år efter det att Nordiska museet erhållit lotterimedel utkom första volymen i Nordiska museets Handlingar. I denna serie publicerades bearbetningar av det insamlade materialet. Den omfattar nu en väldig svit av volymer vid sidan av de uppsatser och artiklar, som influtit i Nordiska museets och Skansens årsbok Fataburen och annorstädes.

Målet var att man skulle taga vara på den vikande traditionen för att teckna bilder av en svunnen tid. Målsättningen kompletterades längre fram med tanken, att det var nödvändigt att hålla ett öga även på sådana omvälvande nyheter i samhället, som såg ut att ha kommit för att stanna. Konkret uttryckt: hela insamlings- och forskningsverksamheten, som organiserades 1926, rörde den preindustriella epoken och sådana företeelser i kulturlivet, som ännu år 1900 och senare huvudsakligen hörde hemma inom preindustriell tid. I detta avseende var museet på samma linje som motsvarande forskning i Europa. Jfr t. ex. Notes and Queries on Anthropology,

London 1874 (6th ed. 1951), samt M. Maget: Guide d'étude directe des comportements culturels, Paris 1953, för att bara nämna två exempel.

Denna insamling minskade på grund av bristande medel och andra svårigheter under andra världskriget och inskränktes i mycket stor utsträckning under 1950-talet. På 1960-talet har insamlingen fungerat praktiskt taget endast genom undersökningar på enstaka punkter, till vilka små medel i regel erhållits för varje tillfälle från olika fonder eller enskilda och med 29.000 kr. per år i statsbidrag.

Nordiska museet, som är en riksinstitution, får ej låta denna verksamhet krympa på detta sätt och löpa risken att tyna bort, dvs. låta en av sina viktigaste nyorganiserade avdelningar vara beroende av tillfälliga initiativ. Omläggningen av museets avdelningar är organisatoriskt genomförd, och insamlingar och utställningar i anslutning till den nya organisationen pågår. Omläggningen har inneburit, att man slopat de två tidigare huvudavdelningarna »Allmoge» och »Högre stånd», den förra illustrerad med föremål ur böndernas och överhuvud taget den gamla landsbygdens bostads- och arbetsmiljöer, den senare, »Högre ståndsavdelningen», illustrerande i väsentliga drag herrgårdens och stadens bostadsförhållanden och dräktskick, borgarnas skrän och gillen m. m.

Denna nu övergivna uppdelning var för Artur Hazelius självfallen. Han började sin insamling och grundade Nordiska museet knappt tio år efter ståndsrepresentationens fall 1866. När minnena från den svunna epoken skulle bevaras och ordnas, var det naturligt att tänka de fyra stånden såsom

representanter vart och ett för sitt kulturarbete. Hans Nordiska museum skulle visa denna kulturens arbetsfördelning.

En livgivande teori om arbetsfördelningen i samhället utgick från Émile Durkheim. Han härledde ur arbetsfördelningen begreppen mekanisk och organisk solidaritet. Det förra karakteriserar ett samfund eller en gemenskap oberoende av andra, vars medlemmar växer upp under förhållanden, som är så likformiga att deras medvetanden är »konkreta, lika och stabila», ett samhälle, där alla generationer är närvarande och delar samma attityder och värderingar. Det senare, organisk solidaritet, karakteriserar ett samfund beroende av andra samfund och av sin egen arbetsfördelning, som är sammansatt. Termen organisk är vald med tanke på en integrering som är betingad av olikheter, ömsesidigt beroende och ömsesidig nytta liksom relationerna mellan två delar i en maskin. I och med att dessa begrepp överfördes från samhällssidan till kultursidan, erhöll vi begreppen folkkultur kontra urban kultur, begrepp som sedan blivit gängse. 1951 introducerade Sigurd Erixon detta antitetiska tänkande med termerna »folklig kultur» kontra »mobil kultur» i tanke att därmed vinna ett metodiskt hjälpmedel.

Det är tänkbart att man hädanefter, då man sysslar med industrialismens samhälle, kommer att arbeta med andra vetenskapliga begrepp för att urskilja olika samfundstyper på vägen mot det hägrande service-samhället. Svenska samhällsforskare har emellertid alltfjämt i sin metodik bevarat motsättningen »mekanisk kontra organisk solidaritet» eller med Ferdinand Tön-

nies' ord Gemeinschaft—Gesellschaft. På grundval av detta motsatspar har Torgny Segerstedt lanserat begreppen »slutna grupper», vilka man föds till eller hör till på ett mera intimt sätt, och »öppna grupper», moderna grupp-bildningar, som man frivilligt ansluter sig till och lämnar efter relativt fritt val.

Statens historiska museum bevakar de förhistoriska perioderna och medeltiden. Nordiska museet har på sin lott »den nyare tiden», som enligt nutida konventioner börjar med Gustav Vasa. Man skulle ju kunna tänka sig att låta denna epok, »den nyare tiden», sluta med ståndsrepresentationens upphävande och industrialismens begynnelse c:a 1870. Denna 300-åriga epok är ingalunda utforskad. Den har ännu ingen samlad kulturhistoria, det finns ingen slutgiltig värdering av de olika ståndens kulturella insatser. Här finns mycket att göra för många forskare under lång tid framåt. Jag menar att man skulle kunna tänka sig, att Nordiska museet begränsade sin verksamhet till denna epok.

Sannolikt skulle emellertid ett beslut om en sådan begränsning inte vara lyckligt. Varje indelning av historien är en abstraktion. Timmarna och dagarna hejdas inte av epokgränser, ett människoliv har sina egna epoker, som inte alltid sammanfaller med historiens. Det finns ingen hållbar motivering för att museet skulle sluta som ett monument över miljoner minnen från de fyra ståndens tid före 1870, med en viss efterklangssperiod. Museer i modern mening är en produkt av nutidens civilisation. Som institutioner är de ett halvt årtusende senare än den västeuropeiska vetenskapens tillkomst. I

Sverige har inte bara Nordiska museet utan praktiskt taget alla landsortsmuseer tillkommit under industrialismens epok som ett slags hemort för minnen i första hand från de närmast föregående generationernas levnads-sätt. Numera anses ett museum vara en lika nödvändig ingrediens i en storstad som skolor och ämbetsverk.

Ett museum kan knappast radikalt frånga de betingelser eller förutsättningar, under vilka det tillkommit. Det betyder, att dess publik har önskat och väl alltid — *ceteris paribus* — kommer att önska en viss distans mellan vad de ser på ett kulturhistoriskt museum och det liv de lever och de miljöer de lever i. Jag tror att det är viktigt av psykologiska skäl att hålla fast vid den distansen. Min erfarenhet är, att människor lockas till Nordiska museet inte bara av pedagogiska och intellektuella skäl utan även — och kanske mer — av emotionella skäl. Och detta talar bl. a. avgjort för att museet måste följa den linje som dess nuvarande styresman, Hans Hansson, hävdar med en Catos envishet, nämligen att museet måste få möjligheter att insamla material, som belyser industrialismens tidsålder från c:a 1870 och framåt, dvs. i insamlingen taga vid, där Artur Hazelius slutade.

Och nu är jag framme vid det som jag avsåg skulle utgöra ämnet för mitt bidrag. Lika angelägen som Artur Hazelius var att uppteckningar och undersökningar skulle följa insamlingen av föremål från ståndssamhällets dagar, lika nödvändigt är det, att en insamling av minnen från industrialismens epok 1870 och framåt åtföljes av en motsvarande insamling av data i ord och

bild, dvs. uppteckningar, ritningar och foton, belysande inte bara epokens kulturprodukter, liv och arbete utan kanske i första hand de kunskaper och värderingar som utmärker olika kategorier i våra samhällen. Den forskning, som tidigare beledsagat insamling av föremål och andra data fram till låt oss säga år 1900, har varit inriktad på befolkningen i hela Sverige. De geologiskt, geografiskt, historiskt och språkligt särpräglade landsdelarna har indelats i »kulturprovinser», var och en med sina karakteristiska kulturelement, härstammande från en kultur, vars relikter bringats i dagen.

Jag tror inte det är nödvändigt att fortsätta på den linjen i större utsträckning än vad nödig komplettering kräver. Industrialismens epok har verkat utjämnande. Det betyder inte, att vi inte i dag och i morgon skulle kunna finna och gripa oss an med en bygd, som erbjuder ett alldeles speciellt intresse från samhälls- och kultursynpunkt. Med utjämnande menar jag, att i centraldirigerings och mass-tillverkningens epok lämnas mindre utrymme för lokalkulturer och lokala specialiteter än tidigare. Kärnan i folklivsforskningen som vetenskap är att fastställa och registrera det allmängiltiga, det som slagit igenom, det människorna i genomsnitt valt, det som blivit tradition. Det exklusiva måste lämnas därhän. Jag tror att en sådan utjämnning ägt rum till den grad att vi ej längre behöver räkna med kulturprovinser. Man kan emellertid inte vara säker. Västsverige, som länge räknats som en kulturprovins, skild från Östsverige, reagerar alltså på annat sätt än östra Sverige. Ett ekla-

tant exempel visade kommunalvalet 1966 (se Dagens Nyheters karta den 9 oktober 1966). Om emellertid tanken på utjämning är en hållbar hypotes, kan man som stöd åt en insamling av data från industrialismens tidsålder organisera en lokalforskning med andra utgångspunkter och andra mål än när man samlade data för att konstruera reliktområden.

När man konstruerade reliktområden, var undersökningarna riktade mot försvinnande kulturelement. De undersökningar jag nu föreslår skulle riktas sig mot dagens situation. Man har visserligen redan tidigare, som jag nämnde, jämsides med insamling av historiska data haft undersökningar riktade på företeelser, som håller på att vinna terräng, seder på väg att slå igenom. Man har efterhört, när det nya började som avlöste ett äldre beteende eller lade något nytt till en gammal sed.

Det är onödigt att närmare exemplifiera vad vi dagligen erfar, att en sak eller en metod som överges ersättes med något annat, att något försvinner helt utan att ersättas, och att nya saker och nya seder kommer in som tidigare varit helt okända.

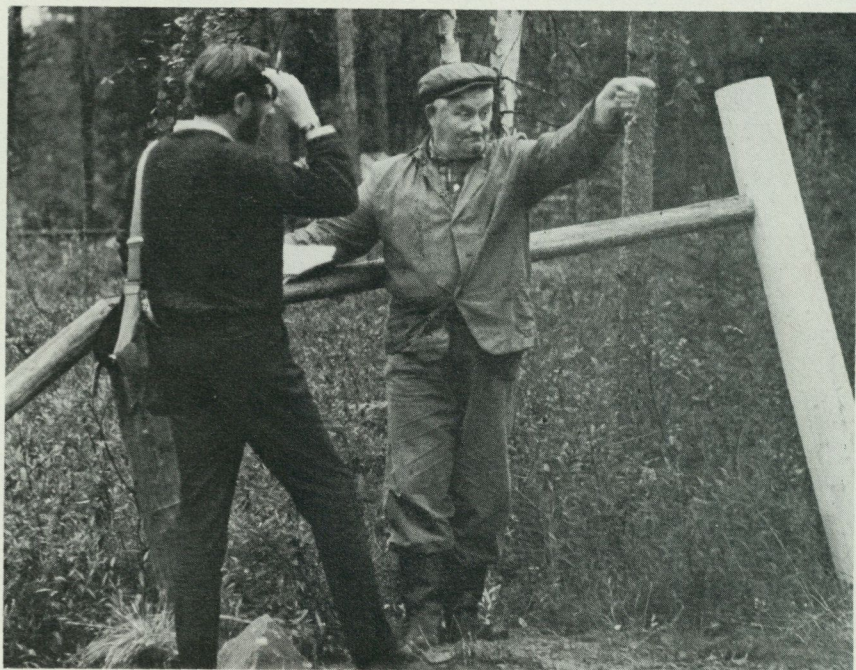
Denna förändring har praktiskt taget ständigt observerats, och många uppteckningar bär vittne härom, men förändringen har inte tidigare varit undersökningens mål, utan målet har varit att fastställa traditionen, det från äldre släkten i arv överlämnade. Med andra ord, folklivsforskningen har från början valt den svårare för att inte säga svåraste uppgiften i all kultur- och samhällsforskning. Jag menar att vi bör hålla fast vid den men dessutom utvidga verksamheten, så att

man systematiskt även inhämtar data om iakttagbara förändringar. Innebär denna utvidgning så mycket att vi ej skulle rå med den? Jag tror i varje fall, att det är av väsentlig betydelse att vi påtar oss den uppgiften. Vi finner ju att det som överlämnas i arv förkovras på olika sätt; vi finner emellertid lika ofta att motsatsen förekommer dvs. arvet förspilles. I båda fallen sker förändring, och det är denna förändring folklivsforskaren ser i fältet. Vi har knappast rätt att blunda inför den. Det är i denna situation som jag menar att inrättandet av ett antal undersökningsstationer vore värdefullt. Man skulle visserligen kunna tänka sig, att landsantikvarierna i varje län kunde åläggas att kontinuerligt följa kulturförändringarna. Jag tror emellertid inte att en sådan utvidgning av deras plikter är genomförbar eller ens lämplig.

De av mig föreslagna stationerna bör inrättas i Nordiska museets regi, och arbetskrafter kan hämtas ur deras led som läser ämnet nordisk och jämförande folklivsforskning och i stor utsträckning är blivande museimän. I ämnet krävs för att få 2 eller 3 betyg en viss tid av fältforskning. Det skulle vara önskvärt, att denna typ av fältforskning kunde verkställas så, att den kunde bli till verklig nytta genom en dirigerad samordning av de olika elevernas insatser. Detta nås bäst genom att eleverna tilldelas vissa arbetsuppgifter under en kort tid vid en viss station eller skall vi säga bas i landet. Sedan kunde lärjungen använda det av honom eller henne insamlade materialet för sin 2- eller 3-betygsuppsats, medan materialet självt lämnades till Nordiska museet.

Under augusti månad 1967 samlades ett trettiotal äldre studenter från fyra nordiska länder till ett fältseminarium i Jokknokk. Syftet var inte bara att träna och diskutera insamlingsmetodik, utan man försökte också under fjorton dagars intensivt fältarbete skapa en bild av dagens näringsliv i en lappmarkskommun. Foto Poul Høst Moustgaard.

Nordiska museet skulle på det sätt som ovan skisserats få samlade undersökningar från just de upprättade stationernas områden, där också ortsmiddelare, dvs. lokala frågebesvarare, ständigt stod till förfogande. Varje elevs arbetsinsats skulle kunna komma till nytta. De samordnade insatserna skulle i sinom tid samlas och redigeras för publicering.

Dessa stationer eller baser som utgångspunkt för undersökningar är önskvärda av följande skäl:

1:o Nordiska museet får in material från samlade undersökningar inom de begränsade områden som stationerna är;

2:o dessa undersökningsstationer kommer att för framtiden få det största värde genom de kontinuerliga undersökningarna. Ju större och ju allsidigare de göres, desto större värde får de;

3:o eleverna ges möjlighet till det föreskrivna fältforskningsarbetet;

4:o samordningen ger eleven möjlighet att ägna sig åt sin egen uppgift genom att gå in i ett team.

Vid valet av dessa stationer ser jag främst följande bygdetyper lämpliga att eftersträva:

1:o en bygd som på grund av sin näring, sin industri eller genom statlig bedömning är destinerad att vara en »avtagande bygd»;

2:o en bygd som genom den nya kommunindelningen och statligt intresse är avsedd att bli centrum inom sitt område;

3:o en bygd som på grund av sitt näringsliv, sina speciella yrken fått sin markanta typ: fiske, skeppsfart, småindustri, fruktodling, fårskötsel osv.;

4:o tidigare isolerade bygder, som nu

nått full paritet med övriga bygder inom det svenska samhället.

Utöver vad jag ovan sagt om de fyra stationerna vill jag föreslå, att den historiskt inriktade etnologin må kunna bygga på sina undersökningar med forskningar i nutidsskiktet även i de orter, där etnologiska djupundersökningar tidigare bedrivits. Här är arkivmaterial frambragt och utforskat, och man har möjlighet att på säker grund följa utvecklingen och även på induktiv väg göra en viss förutsägelse för bygdens närmaste utveckling. I en »känd» bygd kan man lättare följa intentioner och skönja utvecklingsgången, dvs. bättre registrera de omvandlingar bygden är utsatt för i nutiden: de gamla lagbildningar i arbete och sällskap som brytes, gammal sammanhållning och inbördes hjälper som ombildas till offentliga institutioner (storfamiljen som inom sig ordnar barnpassning etc., grannelagen som åtar sig husbygge, ålderdomsförsörjning med hjälp av »sytnings» eller undantag och mycket annat).

Kunskaper om de gamla formerna kastar ljus över nya seder och institutioner och låter oss förstå, vad kontrasten innebär.

Enligt min mening skulle 2-betygs-eleverna ha lättast att göra en insats inom en tidigare granskad bygd; det är lätt att läsa in tidigare gjorda undersökningar, innan de reser för att lösa sin ålagda uppgift.

För undersökningarna inom »avtagande» och »tilltagande» bygder är 3-betygs- och licentiatstuderande lämpliga. De har större beläsenhet och kan formulera egna problem.

Efter denna skiss på det praktiska planet och med närliggande motive-

ringar vill jag till slut söka ge ett teoretiskt motiv för utvidgat fältarbete i nutiden. Här finner man två tillvägagångssätt, vilkas företrädare har en tendens att bekämpa varandra. En riktning säger, att folklivsforskningen blir mera »vetenskaplig», om den metodiskt närmar sig naturvetenskapen och avstår från historiska konjekture; en annan säger att vetenskapliga moderiktningar avlöser varandra, därför bör en vid ram givas åt en insamlingscentral, så att material kan tillhandahållas olika typer av forskare med historisk inriktning. Undersökningsstationerna avser i första hand att tjäna vad jag kallat systematisk folklivsforskning, och primärmaterial bör i första hand insamlas för dess behov. Man kan naturligtvis härutöver också få incitament till någon ny frågeställning inom vad jag kallar elementär folklivsforskning, dvs. en forskning, som utgår från den enskilda kulturprodukten eller beteendet. Den systematiska folklivsforskningen utgår från människorna själva, dvs. från individerna — var och en för sig — i deras slutna och öppna grupper. Systematisk folklivsforskning är enligt min mening en upplysande och stimulerande samhällsforskning, och den bör, menar jag, stödjas med alla medel. Graden av vetenskaplig exakthet synes mig dock vara lägre än den man kan uppnå med elementär folklivsforskning. Som lokal forskning kan den dock få en högre valör, om observationen börjar då en grupp människor befinner sig i vissa (besvärliga) sociala situationer och man önskar veta deras motiv för rationellt handlande i förhållande till deras kunskaper, resurser och värderingar. Genom att le-

va mitt i gruppen (participant observation) kan fältforskaren efter hand »testa» sina teorier och sina »förklaringar», förkasta och växla hypoteser och — genom successiva undersökningar — nå en djupare undersökningsnivå. Så menar folklivsforskare med socialantropologisk inriktning av sina studier. Socialantropologin har, inom parentes sagt, karakteriserats som den vetenskap som försöker att göra folks beteende begripligt genom att upptäcka den situationslogik som ligger till grund. Förutsättningarna för ett gott forskningsresultat är att slutsatserna från varje delstudie klart formuleras, så att nya hypoteser bildas, som kan omvandlas till fältforskningsproblem. Denna typ av fältforskning lämpar sig alltså för en högt utbildad fältforskare, vars utgångspunkt är ett väl avgränsat samhällsproblem. Ett metodologiskt och teoretiskt tänkande föregår fältarbetet och observationen. Fältforskaren har en bas för sitt urval av data och sitt intresse. Risken är bara att basen kan vara bräcklig.

Detta strikta tillvägagångssätt förutsätter i själva verket ett »humanistiskt» förarbete. Min erfarenhet är, att före ett fältarbete problemen ofta kan vara vaga. Fältforskaren är i samma situation som spejarna före inträdet i Kanaans land. Först under vistelsen där, dvs. under insamlingsprocessen, upptäcks de egentliga problemen. Det kan då vara avvikelserna från traditionen, nyheten eller relikten som är värt intresset, men fältforskarens eller teamets skyldighet som rapportör är att ge en bild av samhällslivet sådant det är, när vederbörande är där.

Antingen vi arbetar som fältforskare med socialantropologisk inspiration,

induktivt, som jag ovan visat, eller med en vidare ram, som även innefattar förändringsprocessen i samhället, dvs. antingen vi söker jämvikt i första rummet eller dynamiken, tror jag att vi har glädje av ett vetenskapligt grundpostulat för vår kulturforskning i samhället. Jag tar risken att det kan finnas modernare och elegantare formuleringar, men jag ansluter mig gärna till Radcliffe-Browns och Evans-Pritchards formulering av kulturens funktion, vilken lyder ungefär så: Kulturens funktion är att förena människor till tämligen stabila system av grupper, vilka i sin tur bestämmer och reglerar dessa människors relation till varandra och åstadkommer dels en

yttre anpassning efter den fysiska miljön, dels en inre anpassning individer-na och grupperna emellan i sådant mått att ett ordnat samhällsliv blir möjligt. Den bakomliggande hypotesen är att kulturen är en helhet. (E. E. Evans-Pritchard: *Social Anthropology*, London 1951, sid. 55.)

Tiden har visat sig vara inne för omprövning av 1800-talets etnologiska klassiker och deras problem. Hur långt var deras problem pseudoproblem? Har de ersatts av verkliga problem i funktionella formuleringar? I vilken mån blev de öppna problem, mot vilka forskningen kan riktas? Vi har ansvar inför denna forskningskontinuitet.

SUMMARY

On the Value of Research Stations

The author gives a short survey of some stages in the collecting activity of the Nordic Museum, especially such investigations as have yielded archive materials: records, photographs, drawings, maps etc. The object of these investigations has been to save a regressive culture tradition before all knowledge about it is lost.

This tradition is firmly anchored in the pre-industrial society. Owing to the fact that most members of that society were engaged in farming and other rural industries, the interest concentrated mainly on the old peasant culture: the outer material environment and the mental and spiritual milieu with its values,

knowledge, beliefs, customs and fiction. In urban and »upper class» milieus certain formal and aesthetic aspects were studied in the first place.

These investigations, which are not yet brought to an end, ought to be given a wider programme. Experience has shown, that the epoch of industrialism which began in Sweden about a hundred years ago, has had a levelling influence on folk culture, that is, local milieus of a special character have been allowed less space since mass production and central direction have such penetrative power. One consequence of this has been that folklife research is presented with new though not less interesting

problems. Besides our task of following traditions we must extend our activity in order to collect systematic data concerning observable changes in culture and society, proceeding from the situation in which the members of society are found when the investigation is started.

If the hypothesis of culture levelling is correct such investigations may be restricted to a comparatively small number of localities, let us say 4 or 5 more permanent local stations, where the Nordic Museum would be able to achieve good contacts and durable relations with people of many different kinds among the population, both directed and direct-
ing.

For such research stations or bases the following types of districts should be sought:

1 A district which owing to the condition of its economy and industry and according to official estimates is to be considered as a district in retrogression.

2 A district which in connection with the new administrative division of Sweden (the old »communes» or parishes are joined so as to form larger units) and owing to official measures is destined to be a centre of the area in question.

3 A district which owing to its econ-

omy and its special trades and occupations has a marked character of its own: fishing, shipping, smaller industries, fruit-growing, sheep-husbandry etc.

4 A formerly isolated district which has now achieved full equality with other districts in the Swedish society.

The research staff should mainly be appointed from those studying »Nordic and comparative folklife research» at the universities. A local staff of informants should be organized which would always be available for supplying information.

The author gives the following reasons for the need of such stations or bases:

1 The Nordic Museum would receive the materials from the collective investigations of the delimited areas covered by the stations.

2 They would be of the greatest value in the future through the continuous investigation in their delimited areas. The more comprehensive and all-round they are, the greater will be their value.

3 They would afford the university students opportunities of carrying out the field-work stipulated for examination.

4 In forming part of a research team the students would also be able to pursue research tasks of their own.